

flammenden Taggestirnes oder bei dem mildern Gefunkel der Sternenampeln huldvoll auf die fromme, wachsende Gemeinde blickte, die sich da zu gewissen Zeiten bei dem heiligen Altarsgeheimnisse einfand. Sichtlich ruhte der Segen Gottes auf des frommen Seelenhirten eifrigem Bemühen. Mit jedem Tage fanden sich neue Schäflein ein! Der gebenedeite Name der Gnaden-spenderin ging von Mund zu Munde, von Hütte zu Hütte.“ —

Prva dogodba, izza katere se je Marjinega Cêlja imé jélo po svetu širiti, to je bil prihod Moravskega grofa Vladislava sè svojo ženo. Ta je v nogah bil takó zeló obolel, da mu zdravniki nikakor nijso mogli pomôči. Obema se je sanjalo, naj upata na Marijo, in zaradi tega sta šla v Marjino Cêlje, katero sta našla stóprav (še le) potem, kadar se je k njima bil pridružil sv. Večeslav ter pot kazal. Stara kámena ploča ta prihod popisuje takó: „„Marggraf Heinrich *) in Mähren mit seiner Gemahl lagen krump an Händen und Füßen; da wurden sie von St. Wenzel gen Cell gewiesen; als sie erwachten, funden sie sich gesund.““

Od hvaležnosti je Večeslav sezidal kámneno kapelo, kder je poprej stala samó leséna. To se je zgodilo v začetku 13. véka, in o tem priča kamen nad vrati s tem napisom: „Anno Domini MCC inchoata est haec ecclesia gloriosae Mariae,“ slovenski: „v 1200 létu Gospódnjem se je začela zidati ta cerkev slavne Marije.“ Vladislav je umrl uže 1222. léta. Od tega časa se je bolj in bolj širila povest o tem čudotvórnem prostóru, in kar dlje tem več prošníkov je hodílo v ta kraj, ki je poprej bil takó pust.

Ljudevit I., kralj Ogerski, dal je tamkaj novo cerkev sezidati. Ljudevit, sin Karla Anžúskega, ki ga srednji vék imenuje vélicege, stopil je bíl za svojim otcem, ki smo ga baš zdaj v mislih iméli, v 1342. léto na ogerski, a v 1370. l. na poljski préstol. V bojih z Litovci, Poljáki, Benečani in Bošnjaki je vedno zmagoval. Zgodilo se je, da je imel jednéč samó 20.000 vojakov, a sovražnik 80.000. Prosil je Cêljske Marije pomoči, in — zmôgel je. Od hvaležnosti je sezidal véliko cerkev sè stolpom. Vrhu tega je cerkvi dál še po svojej smrti vso svojo in svoje žene obleko ter mnogo drugih darov. Od tega časa je Marjino Cêlje najslavnejša cerkev svete bogorodíce. Nadvojvoda Maks Ernest je bil prvi, ki je Marjino podobo olepšal, ter po njega vzgledu so delali mnogi drugi bogatíni. Po vsem tem je lahko razuméti, da je od léta do léta prihajalo več romarjev, in kadar so bogoboječi Avstríjski vladarji ta kraj vzeli pod svojo zaščíto in ga slavíli s posebnimi pokloni, potem je Marjino Cêlje zaslúlo po vsem svétu, a ne samó po Avstriji. *Miroslav Málóvrh.*

~~~~~

Medved in lisica.

(Basen.)

Medved se je neizrečeno bahal in povzdigoval, da je izmed vseh zverí najbolj priljuden, ker nikoli nobene mrhe, nobene crkvetine ne žré. Lisica to slišavši, nasmeje se mu rekoč: „Bolj bi bil priljuden, ako bi žive pri miru pustil in mrhovino pojédal.“

~~~~~

*) Vladislavu so Nemci dejali Enrik.